

Arrest

nr. 100 583 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tadzjiek van etnische origine, bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u minderjarig. U bent afkomstig uit Kabul. Ongeveer een maand voor Nawroz werden uw vader en uw oom, de vader van A. P., meermaals telefonisch bedreigd. Uw moeder vertelde u dat uw vader en oom werden bevolen hun textielwinkel te sluiten en dat uw hele familie in gevaar was. Op Nawroz ging u met uw familie naar Paghman. U zat samen met uw neef, A. P., in één auto en uw ouders, de ouders van A. en zijn zusje, zaten in een andere auto. Toen jullie terug op weg waren naar Kabul werd de auto waarin uw ouders zaten, beschoten door een tegenligger. De chauffeur van de auto waarin u en uw neef zaten, was in paniek, maakte onmiddellijk rechtsomkeer en botste enige tijd later tegen een boom. De

chauffeur was verwond en buiten bewustzijn. U en A. stapten uit de auto en begonnen te wandelen. Na ongeveer een uur kwamen jullie aan bij een controlepost van de politie. Jullie legden aan de politieagent uit wat er was gebeurd waarop de agent versterking vroeg. Jullie toonden de agenten de plaats waar de auto was beschoten maar er was niets te zien. De politie heeft u en uw neef vervolgens naar Kabul gebracht maar er was niemand in jullie woning. Jullie zijn dan naar uw oom gegaan waar jullie nog enkele dagen zijn gebleven. Op een bepaald moment zei uw oom dat het niet langer veilig was voor u en uw neef en dat ook hij problemen zou krijgen als jullie nog langer bij hem zouden blijven. U en A. P.(CGVS 11/16201 en O.V. 6.815.721) verlieten Afghanistan in het voorjaar van 2011. Na een reis van ongeveer twee maanden kwamen jullie aan in België, waar u op 18 mei 2011 asiel vroeg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst moet er opgemerkt worden dat u amper iets kon vertellen over de problemen die uw familie zou hebben gekend in Afghanistan. Zo weet u niet wie de personen waren die uw vader en oom bedreigden (CGVS, p.8). U veronderstelt dat het één of andere concurrent was van uw vader en oom daar er aan de telefoon werd gezegd dat ze hun werk moesten stopzetten, maar u bent daar allerm minst zeker van (CGVS, p.8). Gevraagd of uw vader de personen die hem opbelden, kende, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.9). U wist evenmin te vertellen of er een concrete aanleiding was voor de bedreigingen die plots een maand voor uw vertrek begonnen (CGVS, p.9). Gevraagd of uw vader voorzorgen nam daar hij en zijn familie werden bedreigd, stelde u ook daar niets over te weten (CGVS, p.9). Later gevraagd of u weet door wie de auto werd beschoten en waarom, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Zelfs uw jonge leeftijd in acht genomen, is het bedenkelijk dat u zo weinig informatie kan geven over de problemen die uw familie had in Afghanistan, daar u net omwille van deze problemen uw land hebt moeten verlaten.

Voorts dient er gewezen te worden op een aantal bedenkingen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling zetten. U stelde dat wanneer u, uw neef en de politie naar de plaats van het schietincident waren gereden, jullie geen spoor van uw familie, noch van de beschoten auto hadden gevonden (CGVS, p.7). Gevraagd of de politie de auto waarin uw familie zat, later nog heeft teruggevonden, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.13). Gevraagd of uw oom nog contact had met de politie, stelde u dat hij hierover niets had verteld en dat u alleen naar uw ouders had gevraagd (CGVS, p.13). Volgens uw verklaringen had uw oom enkel gezegd dat u zich geen zorgen moest maken en dat uw ouders wel zullen worden gevonden (CGVS, p.13). Het is allerm minst aannemelijk dat u niet zou willen weten of de politie al dan niet een onderzoek heeft gestart en of de auto werd teruggevonden. Uw vage verklaringen hieromtrent roepen dan ook ernstige vragen op. Verder is het zeer bedenkelijk dat u, uw neef en de politie het hebben nagelaten om ook op zoek te gaan naar de plaats waar de auto – waar u en Ahmad inzaten – tegen een boom was gebotst (CGVS, p.12). Gevraagd waarom jullie niet op zoek zijn gegaan naar jullie auto en de chauffeur, stelde u dat jullie de controlepost van de politie per toeval hadden gevonden en niet van plan waren geweest om terug te gaan naar de plaats van het schietincident, noch naar de plaats waar de chauffeur was gebotst (CGVS, p.12), wat een zeer merkwaardige uitleg is. Er kan immers verwacht worden dat u en Ahmad koste wat het kost zouden willen weten wat er is gebeurd met jullie ouders en met de chauffeur van de auto waarin jullie zaten. Gevraagd of jullie hebben gezocht naar de auto en de chauffeur, antwoordde u negatief (CGVS, p.12). Gevraagd of jullie de chauffeur die verwond en bewusteloos was, dan niet wilden helpen, repliceerde u dat het niet het juiste moment was om hem te zoeken, dat jullie heel bezorgd waren over jullie ouders en eerst wilden weten wat er met hen was gebeurd (CGVS, p.13). Verwacht mag worden dat u toch enige interesse zou tonen in het lot van de chauffeur. Ook kon u niet vertellen of de politie de auto waarin jullie zaten, later nog heeft teruggevonden (CGVS, p.13). U zou zich hierover niet eens hebben geïnformeerd bij uw oom (CGVS, p.13). De door u geschetste gang van zaken is hoogst bedenkelijk.

Ten derde dient er gewezen te worden op meerdere tegenstrijdige verklaringen aangaande uw asielrelaas. Zo liet u in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat uw chauffeur na de beschieting van de auto waarin uw ouders, oom, tante en nichtje zaten, rechtsomkeer maakte en naar het dichtstbijzijnde politiekantoor reed (Vragenlijst CGVS dd.20 oktober 2011, vraag 5, p.3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u en uw neef nadat de auto was gebotst tegen een boom – waarover u overigens eveneens hebt gezweven in de vragenlijst – zijn uitgestapt en zijn beginnen wandelen totdat jullie een controlepost van de politie bereikten (CGVS, p.7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, repliceerde u dat het een misverstand was met de

tolk (CGVS, p.13), wat geen afdoende uitleg is. Verder liet u in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat de politie ging kijken naar de plaats van het incident en dat u en A. achterbleven in het politiekantoor (Vragenlijst CGVS dd.20 oktober 2011, vraag 5, p.3). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor, blijkt echter dat u en uw neef met de politie zijn meegegaan en dat jullie samen hebben gezocht naar de plaats van het schietincident (CGVS, p.7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, kwam u opnieuw niet verder dan de uiteenlopende verklaringen te wijten aan miscommunicatie (CGVS, p.13). De vermelde tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte dient er nog opgemerkt te worden dat u met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis liggen van uw vlucht uit Afghanistan geen enkel objectief bewijsstuk heeft neergelegd. U gaf nochtans aan dat u, in verband met de door u aangehaalde feiten, contact had met de politiediensten.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met onbekenden in Afghanistan, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw neef, Ahmad Popal, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker verklaart zich niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissing. Hij is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikelen 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en tenslotte van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, alsmede van de uitvoeringsbesluiten van die wet.

Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal had moeten rekening houden met het bijzonder profiel van verzoeker als minderjarige zonder afdoend familiaal netwerk. Hij geeft bijkomend aan dat hij als minderjarige zonder ouders niet kan overleven in een stad als Kabul. Zijn oom heeft hem trouwens naar Europa gestuurd.

Verzoeker benadrukt dat hij wel recht heeft op subsidiaire beschermingsstatus. Hij is afkomstig uit de provincie Kabul. Het is algemeen bekend dat de buitenlandse troepen Afghanistan zullen verlaten in 2014. De toestand is slecht in heel Afghanistan en voor de provincie Kabul is er duidelijk een veiligheidsprobleem.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst kan verzoeker niet de minste duiding geven over de personen die zijn vader en oom bedreigden. Verzoeker weet niet welke de concrete aanleiding was van de bedreigingen noch wat de motieven van de daders hiervoor waren. De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt alleen al door deze vaststelling ernstig ondermijnd nu verzoeker verklaarde precies omwille van deze bedreigingen zijn land te hebben verlaten. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat deze, gelet op het

belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vermoedt dat de bedreigingen mogelijks uitgingen van zakelijke concurrenten van zijn vader (gehoorverslag, 8). Zelfs indien zou worden aangenomen dat het relaas op waarheid berust en dat het inderdaad een zakelijk conflict zou geweest zijn dat aan de basis lag van de problemen van verzoekers vader en oom, dan nog kan worden vastgesteld dat deze feiten geen verband houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker brengt immers geen elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat zijn familie bedreigd werd omwille van zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op zijn bijzondere profiel als alleenstaande Afghaanse minderjarige zonder afdoende familiaal netwerk, waardoor de commissaris-generaal met toepassing van diens beleidsnota van 18 februari 2010 aan verzoeker het statuut van vluchteling had moeten toekennen. Verzoeker kan niet worden gevolgd. Er bevinden zich in het relaas geen elementen die erop wijzen dat verzoeker geen familiaal netwerk heeft, doch eerder integendeel (verzoeker heeft voor zijn vertrek naar Europa bij zijn oom gelogeerd, die vervolgens zijn reis geregeld heeft). Wat betreft de beleidsnota van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat deze nota bij zijn verzoekschrift te voegen, waardoor de Raad hier geen oordeel kan over uitspreken.

Bijgevolg bevinden er zich in het beweerde asielrelaas geen elementen die erop wijzen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure aflegde (i) opvallend vaag zijn en (ii) aangetast door ernstige tegenstrijdigheden die de kern van zijn beweerde vrees raken. De tegenstrijdigheden hebben betrekking op de wijze waarop verzoeker en zijn neef naar het politiekantoor gingen na de beschieting van de wagen (te voet of met de wagen) en het feit of verzoeker en zijn neef al dan niet de politie vergezelden toen deze zich naar de plaats van het incident begaf. Alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren van deze vaststellingen zonder evenwel een poging te ondernemen om deze te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker wijst erop dat hij jeugdig is en dat de gebeurtenissen zeer traumatisch waren, waardoor hij moeite had om de feiten coherent voor te stellen. Dit argument vermag geen afbreuk te doen aan de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden. Ook van een jeugdig persoon mag worden verwacht dat hij gebeurtenissen die de kern van zijn asielrelaas betreffen op een coherente manier uiteenzet. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen de omstandigheden van de beweerde aanslag op verzoekers familie en de gebeurtenissen onmiddellijk daarna, waarvan kan worden verondersteld dat deze in verzoekers geheugen staan gegrift, ook al worden deze als traumatisch ervaren. De Raad merkt tenslotte op dat er zich in het dossier geen medische stukken bevinden die erop wijzen dat verzoeker door een psychologisch trauma niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Het relaas komt niet doorleefd over en is derhalve ongeloofwaardig. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Sub 2.2.2. werd reeds opgemerkt dat verzoeker geen alleenstaande minderjarige is die niet over een familiaal netwerk in Kabul beschikt. Verzoeker toont niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in

2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio (administratief dossier, Subject Related Briefing "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict*", 15 juni 2012).

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie (Subject Related Briefing "*Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan deel II, regionale analyse*", 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Aangezien uit deze informatie blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, kan er geen sprake zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op de mogelijkheid van een verslechtering van de veiligheidssituatie in de toekomst, met name in 2014 wanneer de buitenlandse troepen Afghanistan zullen verlaten. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat het veiligheidsrisico beoordeeld dient te worden in het licht van de te verwachten evolutie. Nog daargelaten de vaststelling dat de te verwachten evolutie louter hypothetisch kan worden benaderd, wordt immers overeenkomstig artikel 48/5, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER